

HAH İŞTE, BEN DE TAM BÖYLE DÜŞÜNÜYORDUM, 21.YY'IN MÜCADELE YÖNTEMİ BUDUR!...

„GLOBAL VİCDAN“ 21.YY'IN EN ETKİLİ SİVİL TOPLUM GÜCÜDÜR..

Haziran 2010

Münir Aktolga

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ:.....	1
SORUN NEDİR, ÖNCE ONU BİR GÖRELİM.....	2
NASIL BİR DÜNYADA YAŞIYORUZ, 21.YY'IN AYIRDEDİCİ DİNAMİĞİ NEDİR.....	3
YENİ ESKİNİN İÇİNDEN DOĞAR-BİR DURUMDAN BİR BAŞKA DURUMA GEÇİŞİN DİYALEKTİĞİ.....	4
NEDİR, KİMDİR BU “GELİŞMEKTE OLAN ÜLKELER”.....	5
“GÜÇLENMİŞ BİREY VE SİVİL İNSİYATİF” DEMİŞTİK.....	7
PEKİ NEDEN TÜRKİYE!.....	7
“YA PEKİ KÜRTLER NE OLACAK”.....	8

GİRİŞ:

Son olay, Gazze'ye yardım götürmek isteyen “global sivil insiyatife” İsrail'in saldırması olayı gören gözler için çok önemli mesajları içeriyor!. Herşeyden önce, nasıl bir dünyada yaşadığımızın altını çiziyor bu olay. 21.yy'ın dinamiklerini gözler önüne seriyor. Çatlayan ulus devlet kabuklarının içinden çıkan yeni insiyatifleri-güçleri ortaya koyuyor. 21.yy'ın problem çözme yönteminin ne olduğunu gösteriyor. İçinde yaşadığımız süreçte “global vicdanın” en güçlü “silah”-problem çözme aracı olduğunu ispat ediyor..

Tabi, başka şeyleri de gözler önüne seriyor bu olay! “Ulusalçı”-“baticı”-“laikçi”-“solcu” ve de “sağcı” olan cephenin ne denli halkın değerlerine yabancılaşmış olduğunu, adeta İslam düşmanı haline geldiğini gösteriyor! Yok bilmem, bunlar “insani değil de İslami yardım örgütüymüş” de, “ Hamas'la bağlantıları varmış”da, “AB'ye üye olmaya çalışan bir ülkenin bunlara arka çıkması yanlışmış” da, “bu kadar can kaybına değer miymiş”de, “Türkiye önce kendi içindeki Kürt sorununu çözmeye çalışmalıymış”da “ falan diyerek, adeta İsrail'i bir yana bırakıp Türkiye'yle-İHH'yla uğraşmaya kalkanların nerede durduklarını gözler önüne seriyor! 32 ülkeden her dine-inanca mensup insanların oluşturduğu bu sivil insiyatifin yanında yer aldı diye Türkiye'yi suçlamaya kalkanların, “eksen değiştirmeye çalışıyor” diye onu Amerika'ya şikâyet edenlerin gerçek kimliklerini ortaya koyuyor!..”Niye yanlarına koruma vermedin” diyerek, adeta “niye İsrail'le savaşa girmedin” diye Türkiye'yi suçlamaya çalışan “dinci” ya da

“sağcılarla”, “sana ne Hamas’tan, sen kendi Kürtlerine bak” diyen “solcuların” aslında bir ve aynı cephenin unsurları olduklarını gözler önüne seriyor!..

SORUN NEDİR, ÖNCE ONU BİR GÖRELİM..

21.yy, elementlerini “bağımsız”-ulus devletlerin oluşturduğu eski dünyadan, bir tür federal-otonom yapılardan oluşan global tek bir dünya sistemine geçiş çağıdır. Bu nedenle, 21.yy öncesi dönemde ortaya çıkan problemlerin kaynağı ulus devletler olduğu için, bunların çözümü de gene bunlar aracılığıyla, bunların kendi aralarındaki ilişki ve çelişkilerle gerçekleşirken, 21.yy’da durum tamamen değişmiştir. Evet, 21.yy’da varlığını sürdüren birçok problemin kaynağı da gene ulus devletlerdir, ama artık bu dönemde problem çözücü dinamik olduğu kadar kullanılan yöntemler de değişmektedir. **Problemler 20.yy’dan kalma da olsalar, artık bunların çözümü eskiden olduğu gibi ulus devletler aracılığıyla kuvvet kullanılarak değil, 21.yy’ın dinamiklerinin-bilgiyle donanmış güçlü bireylerin ve vizyonları genişleyerek güçlenmiş sivil toplum güçlerinin- belirleyeceği şekilde olacaktır.**

Fakat, sadece bu da değil, içinde bulunduğumuz bu yeni süreçte, sorunların hangi yöntemler kullanılarak nasıl çözüleceğine ilişkin stratejiler de tamamen değişmiştir. **Eskiden “çözüm” denilen şey, güçlü olanın zorla-kuvvet kullanarak-dayattığı yeni bir statüko iken, bugün artık çözümden anlaşılması gereken, üretici güçlerin gelişme yolunu açan adil kitlesel insiyatiflere bağlı dinamik dengelerdir.** Yani artık, “eskiden senin borun ötüyordu, şimdi güçlü olan benim, sıra bende” çözüm anlayışı gerilerde kalmıştır! Bir statükonun yerine başka bir statükoyu-statik denge durumunu-koymak çözüm olarak kabul edilmiyor artık. **Dinamik dengeden anlaşılması gereken, sürekli gelişme-ilerleme yolunda kitlesel insiyatiflerle atılacak adımlardır.**

Evet, bu sürece yön verecek olan temel ilke artık güç-kuvvet değildir; ama, sadece “eziliyor” olmaktan kaynaklanan bir reaksiyon-mevcut duruma karşı duygusal anlamda başkaldırmak da değildir!..21.yy’ın “global vicdanını” harekete geçiren basit duygusal reaksiyonların ötesinde bir dinamiktir..

Daha çok bilgiye sahip olup daha iyi kalitede, daha ucuza üreterek öne çıkmakta yattıyor artık bu işin sırrı!. Yeni dönemin bütün kapıları açmaya muktedir sihirli anahtarı budur artık. “Güçlü ve kuvvetli olduğum için, bilgiye de, kaynaklara da el koyarım, böylece, daha ucuza-daha iyi kalitede üretebilirim, üstelikte, güçlü olduğum için ürettiklerimi istediğim fiyata satmak gücüne de ben sahip olurum” dönemi bitmiştir artık! **Bilginin demokratikleştiği bir dünyada güç ve kuvvetle bilgi arasındaki bağ kopmuştur!.İçine girdiğimiz bu yeni dönem, artık güçlü ulus devletler dönemi değildir; bilgiyle donanmış, “global vicdana” sahip güçlü bireylerle, bu türden güçlü bireylerin oluşturduğu güçlü sivil toplum insiyatiflerinin-girişimlerinin dönemidir.** Evet, daha ucuz ve daha iyi kalitede üreteceksin, ama bunu yaparken artık insanı ve çevreyi de kollayacaksın. Yani, adil olacaksın. Daha çok bilgiye dayanarak adil olduğun için de haklı bir konumda olacaksın ..Kim bu gerçeği görür ve kendini ona göre yeniden organize ederse gelecek onundur, gerisi boş laf!..Elindeki o eski silahlara falan güvenerek ilerleyemezsin artık bu yollarda!. Yeni dönemin en güçlü silahı bilgiyle donanmış güçlü birey ve sivil toplum insiyatifidir.

Son olay, Gazze’ye yardım götürülen “global-sivil insiyatifin” İsrail’le çatışması olayı bütün bu söylenenlerin en yakın, en güzel örneğidir.. Anadolu’nun bağrından çıkan bir “sivil insiyatifle” “global vicdan” arasındaki bağlantı tesadüf değildir..

Evet, Türkiye bileşik kaplarda suyun yükselmeye başladığı güçlenen bir ülke bugün. Ama dikkat ederseniz onun gücü kapitalizmin eşitsiz gelişme yasasına göre öne çıkan bir ulus devlet olmaktan kaynaklanmıyor!. Bu türden bir platformda bir Amerika’nın, bir İsrail’in karşısında laf söyleyebilmek için Türkiye’nin daha çok fırın ekmek yemesi

lazım her halde! Onun gücü, 21.yy'ın diyalektiğini (henüz daha bilişsel anlamda tam olarak kavrayamamış da olsalar), duygusal olarak onu yaşayan-hisseden “güçlenmiş bireylerin” ve “sivil toplum insiyatiflerinin” haklı-adil girişimlerinden kaynaklanıyor.

“AK Parti'nin ve Erdoğan'ın gücünün” kaynağı da budur aslında!. Çünkü AK Parti bugün halâ Osmanlı artığı Devlete egemen olmaya çalışan bir burjuva sivil toplum örgütü konumundadır. İçerde statükoya karşı devrimci-demokrat duruşu, ister istemez, onu dışarda da benzer bir konuma itiyor. İçerdeki ulusalcı direnci kırabilmenin yolunun globalleşme süreciyle bütünleşmekten geçtiğini gören Anadolu burjuvazisi-Anadolu'nun sivil toplum güçleri- önceleri farkında olmadan, ama şimdi artık bilinçli olarak (kendi varoluş koşullarıyla yeni dünya düzeni arasındaki bağları görerek) politika oluşturuyorlar. İşin ilginç tarafı, onun-onların bu objektif konumu yeni global dinamik dengelerin oluşum diyalektiğine de denk düştüğü için, 21.yy'ın başdöndürücü dinamiği Türkiye burjuvazisinin başı çektiği sivil toplum güçlerini adeta sürecin önderi haline getiriyor. 21.yy'ın global dinamikleriyle bütünleşen AK Parti buradan aldığı güçle tekrar içeriye dönerek kendini daha da güçlendiriyor. Dış dinamikle iç dinamiğin böylesine içiçe geçtiği ilginç bir dönemi yaşıyoruz!..

Peki, “neden Türkiye”-ve Türkiye'nin sivil toplum güçleri- sorusunun cevabı sadece bu kadar mı? Elbette hayır! Ama, bu sorunun cevabını da bırakın yazının sonuna saklayalım!. Önce, “nasıl bir dünyada yaşıyoruz” başlığı altında dünden bugüne geçişin-değişimin maddi temellerini ele almaya çalışacağız. Sonra da bu değişimin-21.yy'a geçişin diyalektiğini göreceğiz. Bunu yaparken, “neden Türkiye” sorusunun cevabını da vermiş olacağız..

NASIL BİR DÜNYADA YAŞIYORUZ, 21.YY'IN AYIRDEDİCİ DİNAMİĞİ NEDİR..

21.yy öncesindeki eski dünya, elementlerini ulus devletlerin oluşturduğu basit bir sistemdi. „Uluslararası ilişkiler“ de bu sistemi birarada tutan bağları oluşturuyordu. Sistemin, daima, bir egemen-dominant kutbu vardı, bir de yönetilenleri-altta güreşenleri. Kapitalizmin eşitsiz gelişme yasasından dolayı güç kaymaları ortaya çıktıkça rollerde de değişiklikler meydana geliyor, yeni denge arayışları sisteme damgasını vuran problemler şeklinde ortaya çıkıyordu. Ama, sistemin özü değişmediği için, her durumda, bu problemlerin çözümünde rol oynayanlar da gene ulus devletler olarak kalıyordu. Güçlenen, öne çıkan, dengeleri kendisine göre değiştiriyor, yeni ittifaklar, nüfuz bölgeleri bu şekilde meydana geliyordu.

Sonra, dünya ikiye bölündü. Bütün bunlara bir de, “iki sistem” arasındaki ilişkiler ve çelişkiler eklendi, ama işin özü-niteliği hiç değişmedi. Temel aktörler-sistemin temel dinamikleri-gene ulus devletler olarak kaldığı için, bu “iki sistem” arasındaki ilişkiler de özünde gene iki büyük “ulus devlet” arasındaki ilişkiler şeklinde oluştu-gelişti. Sonuç aynıydı; problemler özünde ulus devlet kaynaklı olduğu için, problem çözücü unsurlar da gene onlar oluyorlardı.

21.yy'ın tekleşen dünyasında ise artık sular bir başka türlü akmaya başladı! Çünkü, sistemin temel dinamiği olan sermaye bir başka türlü devredeydi artık! Ulus-devletle birlikte doğup büyüyen, onun içinde, onunla etle tırnak gibi gelişen, onunla birlikte dünyaya açılan, dünya pazarlarını onunla birlikte paylaşma mücadelesine katılan sermaye bir başka türlü devredeydi. O artık, tıpkı bir ipek böceğinin kendi kozasının içinde gelişip büyüyerek kelebek haline gelmesi ve sonra da onu delerek uçup gitmesi gibi, ulus devlet kabuklarını delerek „küresel sermaye“ haline gelmeye, kanatlanıp uçarak küresel dünya sisteminin esas oyuncusu haline gelmeye başlıyordu. Yeni dünya düzeninin- küresel kapitalist dünyanın belirleyici dinamiği bu idi artık.

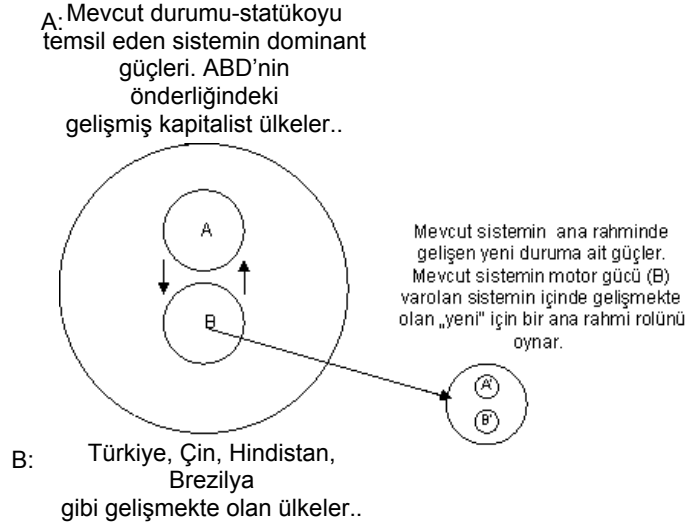
Ama, bu böyledir diye, eski dünya da öyle hemen birden yok olup gitmiyordu tabii! İçindeki kelebek kanatlanıp uçup gitmeye başlamış olsa da, ulus-devlet kabukları halâ ortadaydı! Çünkü, doğum süreci halâ devam ediyordu! Bu devletler arasındaki eski dünyaya özgü ilişkiler halâ sürüp gidiyordu. Örneğin, eski dünya'nın en büyük

„koruyucu“ gücü ABD halâ kendisini „yeni dünya düzeninin“ temsilcisi olarak görüyordu! Çünkü, halâ ne olup bittiğini kavrayamıyordu eski dünyanın güçleri. Kavramaları da mümkün değildi zaten! İnsanlar ve toplumlar kendi varoluş diyalektiklerini kavrayamazlar. Kavradıkları zaman da zaten kendi varlıklarında yok olmuş, yeniyile bütünleşmiş olurlar!.

Sermayenin ulus devlet yükünü sırtından atarak gelişmekte olan ülkelere doğru yönelmesi, daha önceki çalışmada¹ bahsettiğimiz bileşik kaplarda, suyun (sermayenin) gelişmiş ülkelere doğru tek yönlü akmasına yol açan basıncın (ulus devlet+tekel egemenliği sisteminin) ortadan kalkmasının bir sonucuydu. Bu baskı ortadan kalkınca, su (yani sermaye) büyük bir hızla yön değiştirerek tersine doğru akmaya başlıyordu! Sonuç: Gelişmiş ülkelerde yatırımlar, ekonomik büyüme dururken, gelişmekte olan ülkelerde kapitalizm-üretici güçler hızla gelişmeye başladılar..

Bazı çokbilmiş “Marksist” yazarlar bunu “kapitalizmin eşitsiz gelişme yasasıyla” açıklamaya çalışıyorlar, alakası yok! Bu, 20.yy dinamiklerinden çok farklı, 21.yy’a özgü yeni bir olaydır. Herşeyden önce, dünyanın yeniden paylaşılması olayı değildir bu! Bu sürecin sonunda ortaya çıkan yeni süper güçlerin eskileri alaşağı ederek dünya pazarlarına hakim olmaları falan da sözkonusu değildir! Eski anlamıyla “dünyayı paylaşmak diye birşey kalmamıştır artık! Çünkü, 21.yy’da dünya her an yeniden paylaşılıyor!. Yeni ve daha ileri bir ürünle piyasaya girebilen herkes, her an piyasa payını daha da arttırabilir!

YENİ ESKİNİN İÇİNDEN DOĞAR-BİR DURUMDAN BİR BAŞKA DURUMA GEÇİŞİN DİYALEKTİĞİ..

Şimdi, yukardaki şekle dikkatle bakınız, burada herşey var aslında! Şekildeki AB sistemi bilinen kapitalist dünya sisteminden başka birşey değil. Burada sistemin dominant kutbu olan “gelişmiş kapitalist ülkeler” A ile, Türkiye’den Çin’e, Brezilya’dan Hindistan’a vb.kadar diğer “gelişmekte olan ülkeler” de B ile temsil ediliyorlar.

Eskiden durum şu idi: Kapitalizmin eşitsiz gelişme yasasına göre, sistemin dominant kutbunu (A) oluşturan ülkelerden biri (çünkü, A ile temsil olunan bu ülkeler de kendi aralarında gene bir sistemdirler) öne çıktığı zaman, dünya pazarları buna göre yeniden paylaşılır, yeni bir statüko oluşturulurdu. Şimdi, 21.yy’la birlikte ise artık olan bu değildir. Bu kez statükoyu zorlayanlar artık sistemin şimdiye kadar altta güreşen ülkeleridir. **Peki ne olacak bu durumda? Yukardaki şekilde B ile gösterilen “gelişmekte olan bu ülkeler”,**

¹ www.aktolga.de 5. Çalışma

A ile ifade olunan “ileri gelişmiş ülkeleri”-yani şimdiye kadarki egemenleri- alışıya ederek onların yerine kendileri mi geçecekler? Bu mudur küresel devrimin yolu ve hedefi? Hayır, bu değildir!. Olayları ve süreçleri 20.yy dan kalma eski-paslanmış bir “iç çelişki” ve “diyalektik” anlayışıyla açıklamaya çalışırsak varacağımız sonuç budur. Ama gerçek hiçte böyle değildir!. **Değildir, çünkü 21.yy'ın değiştirici dinamiği şimdiye kadar altta güreşen ulus devletler değildir.** Bu ülkelerin 21.yy'la birlikte öne çıkmaları da, kapitalist gelişmenin ulus devletler dönemine özgü eski “eşitsiz gelişme yasası” olmayıp, globalleşme sürecinin bizzat kendisidir. Yani, Türkiye, Çin, Hindistan vb. gibi ülkeler ulus devletlerin klasik gelişme yasası olan kapitalizmin eşitsiz gelişme yasasından dolayı öne çıkmıyorlar. Tam tersine, onları öne çıkaran ulus devlet kabuğunun çatlaması ve ulus devletin hem maddesi, hem de ruhunun kaynağı olan sermayenin artık ondan bağımsız olarak hareket etmeye başlamasıdır.

Peki ne olacak bu durumda? Evet, ulus devlet kabuğu çatladığı için sermaye artık ondan bağımsız hale geldi ve bu da “gelişmekte olan ülkelerde” üretici güçlerin gelişmesinin başlıca nedeni oldu, ama, bu süreç başka dinamikleri de birlikte getirdi. Ne midir bunlar?

Ama önce şu, “gelişmekte olan ülkelerin” ne olduğunu bir görelim:

NEDİR, KİMDİR BU “GELİŞMEKTE OLAN ÜLKELER”...

Bugün, „gelişmekte olan“, ya da eskiden „azgelişmiş“ dediğimiz ülkeler, yakın geçmişin sömürge-yarı sömürge ülkeleridir. Bunlar, şu ya da bu şekilde „bağımsızlıklarını“ elde ettikten sonra, bu sefer de, soğuk savaş dengelerinden yararlanarak iktidarı elinde tutan “ulus devlet yaratıcısı”, bu anlamda „ulusalcı“ bürokratik elit bir tabakanın-devlet sınıfının yönetimi altına giren, üretici güçlerin gelişmesinin adeta dondurulduğu, kısır bir döngünün içinde debelenip duran ülkelerdi. Öyle ki, halâ „ulusal bağımsızlığı temsil ettiğini“ iddia eden bu devlet sınıfı, artık ülkedeki üretici güçlerin gelişmesini engelleyen başlıca unsur haline gelmişti. „Ulus-devlet“, kapitalist-burjuva devlet demek olduğu halde, „ulusal bağımsızlıkçı“ olduğunu iddia eden bu devlet sınıfı, ülkede kendisinden bağımsız bir burjuva sınıfının gelişmesini engellemekte idi. Devletçilik, devlet mülkiyeti, mülkiyete tasarruf yetkisine sahip bu elit zümreyle-devlet sınıfıyla özdeşleştiği için, bunlar kendilerini sıkı „devletçiler“ olarak ilân etmişler, ülkede oluşturdukları devlet tekerciliğiyle özel sektörün, bireysel kapitalistlerin yolunu tıkır hale gelmişlerdi.

Gelişmekte olan ülkelere dair bütün bu söylenenlerin en güzel örneği Türkiye'dir!² Türkiye'deki „Devlet sınıfı“da „ulusal bağımsızlıkçılığı“, ulus devlet savunuculuğunu kimseye bırakmaz! „Devletçilik“ onların „ulusalcılığının“ vazgeçilmez unsurudur! Öyle ki, bunlar, iktidarı ellerinde tutabilmek uğruna, „Marksist“ oldukları için „devletçi“ olan „solcularla“ ve faşist-ırkçı oldukları için Devleti yücelten sağcılarla da kolkola girmişler, gelişmek, ilerlemek-zenginleşmek isteyen halkın, Anadolu kapitalizminin güçlerinin karşısında bir duvar örmüşlerdir. Bütün o „ulusalcı“, ya da „kızıl elmacı“ söylemlerin ardında yatan gerçek budur!

İşte tam bu noktada küreselleşme devrimi ve “Avrupa Birliği'yle bütünleşme süreci” giriyor araya; ve “ulusalcılığını” “batıcılığının” ayrılmaz bir parçası olarak gören Türkiye Devlet sınıfı suçüstü yakalanıyor! Dünya'yla-Avrupa Birliği'yle bütünleşme sürecine karşı çıkmak zorunda kalmaları onların yüzündeki “çağdaşlık” “ilericilik” “batıcılık” maskesini birden indiriveriyor! “Kral çıplak kalıyor”!

² Ama sadece Türkiye değil! Alın bir Suriye'yi, Arap ülkelerini, Afrika ülkelerini, ya da Asya'daki birçok diğer ülkeyi, bunların hepsini genel olarak aynı “gelişmekte olan ülkeler” kategorisi içinde ele alabiliriz. Türkiye bunların belki de en ilerisi. Hemen hemen hepsi de, kendine özgü, kendini “ulusalcı”, ulus yaratıcısı olarak nitelendiren, ama öte yandan, ülkede kendilerinden bağımsız bir burjuva sınıfının gelişmesinin de önündeki en büyük engel olan bir devlet sınıfının yönetimindeki ülkelerdir bunlar.

Ama bu sürece hazırlıksız yakalanan sadece onlar mı! Daha dün kadar koruyucu dinci kabuklarının içinde devlete karşı ayakta kalabilme mücadelesi veren Anadolu kapitalistleri de şaşırıyorlardı bu işe! Ama onlar çabuk toparlandılar! Gökte aradıkları ilâhi yardımı birden yerde, Avrupa Birliği'yle-küresel sermayeyle bütünleşme sürecinde bulunca kısa zamanda "kendilerine" geldiler! Eski "dinci" Anadolu burjuvalarını birden bire küreselleşmeci yapan, "dinci" motiflerle yerel düzeyde burjuva demokratik devrim mücadelesi veren "Anadolu Kaplanlarını" küresel dış dinamikle birleştiren diyalektik budur işte! **Başta Türkiye olmak üzere, gelişmekte olan bütün ülkeleri kasıp kavuran devrimci dalganın esası budur. Bugün, bir değil iki kere devrimcidir bu ülkelerin burjuvaları! Birincisi, kendi ülkelerinde gerçekleşen demokratik devrimde taşıdıkları öncü rolden dolayı. İkincisi de küresel devrime katkılarından dolayı.**

Kapitalistler elbette ki kendileri için demokrasi isteyerek ayağa kalkıyorlar!. Yani, özel olarak halkı, işçileri düşündükleri, onlara acıdıkları için, ya da ideolojik nedenlerden dolayı değil! Ama işte tam bu noktada, onların çıkarlarıyla halkın-işçilerin çıkarları da kesişiyor, ve demokrasi mücadelesi bütün halkın mücadelesi haline geliyor. Üretici güçlerin gelişmesini engelleyen devletçi işletme sisteminin yerine serbest rekabetçi bir işletme sisteminin geçmesi sadece kapitalistlerin işine yaramıyor, bundan çalışanlar da yararlanıyorlar. Kapitalist, azami kâr peşinde koştuğu için, özgürce üretim yaparak daha da zenginleşmek için istiyor demokrasiyi; devletçi sistemin önüne çıkardığı engellere bu yüzden karşı çıkıyor. Ama bütün bunları gerçekleştirebilmesi için, işgücünü özgürce satabilen işçilere de ihtiyacı var onun!. İşte kapitalist bunun için köylüyü de işçi yaparak özgürleştiriyor. Evet özgürleştiriyor! „Bu da bağımlılığın başka bir biçimi“ olsa bile gene de özgürleştiriyor ! Çünkü üretici güçler böyle gelişir. İşçiler burjuvalara bağımlı hale gelmesinler diye köylülüğü mü savunacağız! „İlericilik“ bu mudur! Devlete bağlı kamu iktisadi teşebbüslerinde, bir kişinin yapacağı iş için torpille işe alınan beş kişinin çalıştığı bir Devletçi düzeni savunmak mıdır „ilericilik“! „Hangi sistem altında gelişiyor üretici güçler“, belirleyici olan budur. İlerici, devrimci, demokrat olmanın ölçüsü bu soruya verilecek cevapla bağlantılıdır.

Dün, tekelci kapitalizme-emperyalizme karşı bağımsızlık mücadelesi vermektir ilericilik; bugünse, „ulusal bağımsızlığı“ savunmak adına Devletçi, çağ dışı bir düzenin bekçiliğini yapanlara karşı durmaktır; küresel demokratik devrime karşı ulusal duvarların arkasına gizlenenlere karşı durabilmektir.

Dün, sermaye yetersizliğine çare olarak bulunan „kamu iktisadi teşebbüslerini“ desteklemek belki ilericilikti, ama bugün ilericiliğin ölçüsü devlet tekelliliğine karşı özelleştirmeleri desteklemektir!

Dün, yabancı sermayeye karşı çıkmak ilericilikti. Çünkü, kapitalizmin tekelci aşamasında-emperyalizm aşamasında- sermaye ihracı sömürgeciliğin ayrılmaz parçasıydı. Sömürge ve yarı sömürge halklar bu „yabancı sermayeye“ karşı mücadele içinde geliştirmişlerdi kurtuluş savaşlarını. Bugünse tam tersine, „yerli-millî sermaye“ diye ulusal duvarların arkasına gizlenerek tekel kuran ve kendi halkını kendisine mecbur bırakan „ulusal-sermayeyi“ savunmaktır gericilik!

Ey, küresel bir dünya sisteminin doğmakta olduğunu göremeyen eski “ilericiler”, kapitalizm bir dünya sistemi haline geldi artık! Sermaye küreselleşti. Sermayenin ulus'u kalmadı! Uluşalcı nutuklarla sizi uyutanlar, sizin „ulusal-sermaye“ dedikleriniz, küresel rekabet mücadelesine girmek istemeyen, ulusal duvarların arkasına gizlenerek kendi tekel konumlarını muhafaza etmeye çalışan yerli bezirgânlar-dinazorlardır. **Bugün, içinde yaşadığımız küreselleşme sürecinde, kim ki bir taş üstüne taş koyuyor, niyeti, menşei, „ulusal kökeni“ ne olursa olsun hoş geldi sefa geldi ülkemize demeyi öğrenmeden artık ne devrimci olunabilir, ne de çağdaş. Çünkü, kendi ülkende üstüste**

konulan o taşlardır ki, hem yerel, hem de küresel düzeyde üretici güçlerin gelişmesinin-kapitalizmin kendini inkârı sürecinin-köşe taşlarıdır onlar! Bu diyalektiği anlayamıyorsanız hiç olmazsa gölge etmeyin!..

“GÜÇLENMİŞ BİREY VE SİVİL İNSİYATİF” DEMİŞTİK

“Bugün, dünyanın herhangi bir köşesinde elinde tek bir kişisel bilgisayarı, kredi kartı, telefonu, modemi, renkli yazıcısı, internet bağlantısı, web sitesi olan herkes, evinin bodrum katında bilgisayarının başına geçip istediği işi yapabilir”³. Tek bir koşulu vardır bunun: Bilgiyle donanmış olmak! Ki o da artık, kilit altında-ulaşılması güç olan bir şey değildir! Bilginin demokratikleşmesi demek, elinin altındaki tek bir bilgisayarla istediğin anda istediğin bilgilere hiçbir fiyat ödemediği sahip olabilmek demektir. Ama sadece bu da değil, siz buna bir de bu türden bireylerden oluşan yeni tipten sivil toplum örgütlerini ilave edin, o zaman karşınıza bambaşka bir gücün çıktığını göreceksiniz! Sizin beğenmediğiniz o “sakallı”-“göbeğini kaşıyan”- Anadolu kaplanları laptopun başında dünyanın dört bir yanına mal satıyor artık bugün!

Bütün bunlar neye benziyor biliyormusunuz! Feodal toplumun bağrından kapitalizmin doğup geldiği o Ortaçağ Avrupasını düşünün! Kent-site denilen pazar yerlerinde toplanan o girişimci-yeni tipten insanlar düşünün, bunların oluşturduğu o sivil toplum örgütlerini düşünün! Ne idi bunlar başlangıçta, sivil toplum örgütleri olmanın ötesinde bir özelliği var mıydı bunların?..Ama ne oldu sonra; bu insanlar ve onların örgütleri adım adım, önce hayatı, sonra da siyaseti belirler hale geldiler. Neden mi? Çünkü onlar üretici güçlerin gelişmesini temsil eden yeni tipten bireylerdi-örgütlerdi de ondan; eski toplumun ana rahminde yetişen-oluşan onun diyalektik inkârcısı olan güçlerdi onlar..

İşte günümüze damgasını vuran sürecin diyalektiği de budur. Bir tek fark var arada: O zaman kapitalizmin doğuşu olayı yereldi. Yani, yeni toplum eskinin içinde-onun ana rahminde yer yer küçük adacıklar olarak doğuyordu. Şimdi ise, daha işin başında doğum global olarak gerçekleşiyor. Yeni toplumun güçleri burda, şurda, orda, her yerde birden ortaya çıkıyorlar. **Bunları diğer bireylerden ayıran tek bir özellik var: Bilgiyle donanmış olmanın verdiği yeni tipten bir özgüven! İstedikleri ise tek bir şey: Burda, şurda, orda, her yerde barış içinde üretmek, gelişmek!..Çünkü onlar yolu tıkayan şeyin eskiden kalma ulus devlet kabukları olduğunu görüyorlar. Ne üretmek, ne de daha iyi yaşam koşullarına ulaşmak için artık o eski “koruyucu” ulus devlet kabuklarına ihtiyaç kalmadığının farkındalar. Sınırlar dar geliyor artık bu insanlara, ulus devlet formaliteleri dar geliyor! Ulus devlet gücüne dayanarak ayakta tutulmaya çalışılan o eski tip egemenlik anlayışları kabul edilemez şeyler olarak algılanıyor.** Örneğin, bir İsrail-Filistin ilişkisi artık çağ dışı bu insanlar için⁴. Neden, niçin diyorlar! Birlikte üretmek ve daha iyi yaşam koşullarına ulaşmak mümkünken neden bütün bunlar diye soruyorlar! Sınırların kalkmaya başladığı bir dünyada bu “ambargolar”da neyin nesi diyorlar! Zorla, kuvvet kullanarak güvenlik sağlama anlayışı çağdışı artık onlar için. Onların güvenlik anlayışının altında bilgiyle donanmak yatıyor. Uluslar arasında kıskançlık, senin-benim davası komik görünüyor artık onlara!..Daha iyi kalitede ve daha ucuza üretebiliyorsan, daha çok bilgiye sahipsen zaten seni kimse durduramaz, bu nedenle, nedir bu ulusal dargörüştüllük diye düşünüyorlar!

PEKİ NEDEN TÜRKİYE!..

Tam da bugün, ben bu makale üzerinde çalışırken Taraf Gazete’sinde Neşe Düzel’in Prof. Gökhan Çetinsaya’yla röportajı yayınlandı. Şöyle diyor Çetinsaya:

³ www.aktolga.de 5. Çalışma

⁴ Herşeyden önce, daha çok mal satarak zenginleşebilecekleri bütün bir Ortadoğu pazarını bloke ediyor bu sorun! İsrail’e diyor ki bizim Anadolu kaplanları, gel inat etme, kazan kazan yapalım!..Bu problem çözümlerse bundan sen de kazanırsın, Filistinliler de biz de kazanırız..Ya bu yola gireceksin, ya da böyle tecrit olup debelenip duracaksın! Artık ABD bile kurtaramaz seni bundan!..

“Türkiye diyor ki, “ben, Ortadoğu’da yeni bir soğuk veya sıcak savaş istemiyorum, ben, barış ve güvenlik istiyorum, zenginleşmek istiyorum”. “Benim dış politikada dört ilkem var. Bir, herkes için güvenlik. Evet, İsrail’in de güvenliğe hakkı var, ama Filistinliler’in ve İran’ın da güvenliğe hakkı var. İki, herkesle diyalog. Ortadoğu’da herkes birbiriyle konuşacak ve masada herkes olacak. Üç, karşılıklı ekonomik bağımlılık ve birlikte zenginleşme. Dört, çok kültürlü bir Ortadoğu. Kudüs’ün de, Kerkük’ün de çok kültürlü yapısı korunacak”.

“Nasıl bir dünya doğuyor” sorusuna ise şöyle cevap veriyor Çetinsaya: “Türkiye gibi Soğuk Savaş döneminde ikincil planda kalmış ülkeler bu yeni dünya düzeninde “ekonomik ve yumuşak güçleriyle” öne çıkıyorlar. Soğuk Savaş döneminde öne çıkmanın yolu sadece askerî güçtü. Şimdi, askerî güce yumuşak güç de eklendi. **Yani artık siyasi ve kültürel değerlerinizle, insan hakları ve demokrasinizle, barışçıl söyleminizle başka ülkeleri kendi politikalarınız doğrultusunda yönlendirebiliyorsunuz, barışın zenginleştireceği konusunda onları ikna edebiliyorsunuz. Türkiye bugün Ortadoğu’da İslamcı veya seküler bütün aydınların dikkatle izlediği bir örnektir”.**

Harika! Prof. Çetinsaya ile tamamen aynı görüşteyim. Peki, Çetinsaya’nın da altını çizdiği Türkiye’nin “insanları etkileyen o değerleri”, o “yumuşak gücü” nereden kaynaklanıyor, neden bunlar şimdi ön plana çıkıyorlar, yani neden Türkiye? Aynı, ya da benzeri değerlere diğer ülkeler (örneğin Avrupa ülkeleri de) sahip değiller mi? Demokrasi, insan hakları diyoruz, bu konularda onlar Türkiye’den daha mı geriler! **Buna rağmen neden Türkiye?**

Türkiye-Türkiye toplumu, tarihsel olarak oluşmuş-gelişmiş bir sentezdir. Sadece Doğu-Batı sentezi de değildir bu; üç temel mirası temsil etmektedir Türkiye. Bunlardan ilki, Ortaasya’dan birlikte getirilen ilkel komünal toplumun bilgi temelidir. İkincisi İslam’ın, üçüncüsü ise, Doğu Roma İmparatorluğu’nun-Bizansın bilgi temeli-mirasıdır. Tabi bunlara bir de, eski Anadolu halklarının bilgi temelini-mirasını eklemek gerekir. Çünkü buharlaşıp gitmedi o insanlar-o kültürler de. Yeni gelenlerle etkileşerek sahip oldukları bilgileri onlara aktardılar onlar da..

Herşey bir yana, yaşanılan şu anını ele alalım Türkiye’nin: İlk bakışta, bir yanda Osmanlı artığı “baticıların-laikcilerin”, diğer yanda da Anadolu’nun sivil toplum güçlerinin yer aldığı kıyasıya bir çatışma ortamıdır bu. Ancak, sadece bu iki unsur-güç arasındaki çatışma-etkileşme bile aslında eşi bulunmaz bir hazinedir Türkiye için! Çünkü, bu çatışma-etkileşme sayesinde ki Türkiye yeni-modern kimliğini yaratıyor. Yani, o hergün eleştirdiğimiz Kemalist elitler-Devlet Sınıfları bile bir görevi yerine getiriyorlar! Türkiye toplumu bu kabuklarını kırı kırı, dinazorlarla boğuşa boğuşa yeni bilgiler üretiyor ve yolunu açıyor, ilerliyor!..

Dikkat edin, Türkiye’nin temsil ettiği “değerlerden”, “yumuşak güçten” bahsediliyor, bu değerleri savunmaktan kaynaklanan bir “liderlikten” bahsediliyor. Bunlar alışlagelen ulus devlet kriterleri değildir!. İsrail’in temsil ettiği vahşete, insanlık dışı “ambargoya” karşı çıkarken de Türkiye ulus devlet kimliğiyle yer almıyor bu mücadelede. Belirli değerleri savunarak bir sivil toplum gücü olarak yer alıyor. Ve onun gücü de zaten buradan geliyor. Onun içindir ki, bir Amerika’nın bile elinden yutkunmaktan başka birşey gelmiyor! Ben size birşey söyleyeyim mi, görün bakın, Obama’yı bile o beğenmediğiniz Erdoğan kurtaracak bu haydutların elinden..

“YA PEKİ KÜRTLER NE OLACAK”...

İş bu noktaya gelince diyorlar ki, “ya peki Kürtler ne olacak”? “Türkiye madem ki belirli değerleri savunarak Ortadoğu’da önderlik yapmaya çalışıyor, bu değerlere dayanarak kendi içindeki Kürt sorununu niye çözümüyor o zaman”? “Kürt sorunu ortada dururken niye onu bırakıpta bir Filistin sorunuyla uğraşıyor Türkiye”?

Helal olsun, ilk bakışta ne kadar “solcu” itirazlar bunlar değil mi!..

Ama bütün bunları söyleyenler, aynı zamanda, Türkiye'nin demokratikleşmesi için atılan her türlü adıma da karşı çıkıyorlar! Ne kadar ilginç! Ya da, “solculuk” denilen o virüsten bir türlü yakayı kurtaramayanlar, gerçeğin ne olduğunu gildikleri halde, “aman solcular ne der” diye korkularından bunları görmezden gelenler!

Altını çizerek söylüyorum: Kürt sorunu Türkiye'nin demokratikleşmesi sorununun bir parçasıdır-en önemli parçasıdır- ve ancak bu yolda atılacak adımlarla bir süreç içinde çözülebilir. Bu yolda atılan en son adım ise, “solcuların”-“Kürtlerin” ve de o beyaz “Türklerin” elele vererek karşı çıktıkları Anayasa değişiklikleridir!. Ama, bütün bunlara rağmen, eğer Anayasa Mahkemesi bir engel çıkarmazsa 12 Eylül'de bu sürecin en önemli aşaması tamamlanmış olacak. Çünkü, siyasi partilerin kapatılmasını birkaç kişinin insiyatiline bırakan bir Anayasa Mahkemesiyle, bugünkü yapıdaki bir HSYK ile daha ileri adım atamazsınız. Yani, Anayasa'nın “vatandaşlık” maddesini değiştiremezsiniz⁵. Oradaki, “ Türkiye Cumhuriyeti Devletine vatandaşlık bağıyla bağlı olan bütün vatandaşlara Türk denir” ifadesini “Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı denir” şeklinde değiştiremezsiniz. AK parti, işe buradan başlayarak böyle bir değişikliğe kalkıştığı an hemen ardından yeni bir kapatılma davası gelir gündeme!. Nitekim 2007 de böyle olmuştur. Yeni bir anayasa taslağı bile yetmiştir kapatılma davası için! Ne yaptınız o zaman buna karşı sorarım size! Önce şu meşhur “üç madde” değişecek ki, ondan sonra işin özüne dokunmak mümkün hale gelebilir!

Bütün bunlar bilinmiyor mu sanki! Yani o BDP' liler, o, “niye Kürt sorununu çözmüyorsun” diyen “solcular” bunları bilmiyorlar mı! Kimse karşısındakini enayi yerine koymasın! Ne o “solcuların” amacı “Kürt sorununu çözmek”tir, ne de BDP' lilerin! Bunların tek bir amacı var: Ne yapıp yapıp AK Partiyi düşürmek-ya da kapattırmak! Bunun için de PKK'yı-şiddeti meşru hale getirmeye çalışıyorlar. Türkiye'nin Kürt sorunuyla işgal altındaki Filistin sorununu bir ve aynı şeymiş gibi göstermeye çalışıyorlar. Tavşana kaç, taziye tut der gibi, bir yandan AK partiye “niye Kürt sorununu çözmüyorsun” derken, diğer yandan da, “ah şu AK Parti'yi bir gaza getirebilsek bir aptallık yapsa” diye kıvranıyorlar! Madem Kürt sorununun çözümünü istiyorsun, niye karşı çıkıyorsun ki o zaman “demokratik açılıma”!..Bak ne güzel sınır kapısına kadar getirmişti AK Parti PKK yı!. Bunun arkasından da diğer adımlar gelecekti. Bilmiyormuydunuz ırkçı-faşist güçlerin tetikte beklediğini, niye provokasyona yol verdiniz ki!..Hadi diyelim ki, yılların verdiği ezilmişlikten doğan bir sevinç gösterisiydi o, peki ya sonrası; niye karşı çıkıyorsunuz siyasi partilerin kapatılmasının zorlaştırılmasına! Niye ulusalcılarla ittifaka giriyorsunuz bu konuda?. “Kürt sorununu Devlet çözermiş” Nah çözer! Nasıl güvensin AK Parti bunları söyleyenlere!..

Evet, Kürt sorunu mutlaka çözülecektir! Hem de Kürt sorununun çözülmesini engelleyen o beyaz “Türlere” ve de onlarla işbirliği yapan “solcu” “Kürtlere” rağmen! Eğer Anayasa Mahkemesi son değişiklik kararlarını iptal ederse bu kez olayı seçim sloganı haline getirecektir AK Parti. Yani, yeni bir anayasa sloganı ile girecektir seçim propagandasına, halktan bunun için oy isteyecektir. O zaman ne yapacaksınız bakalım..Ama buna da gene bir bahane bulursunuz bundan eminim!

Size birşey söyleyeyim mi, Kürt sorununun çözülmesini-haydi sizden daha fazla demeyeyim ama- en az sizin kadar AK Parti de istiyor! Niye istiyor biliyormusunuz:

1-Kürtler, AK Partinin o “beyaz Türlere”-Kemalist elitlere karşı verdiği mücadelede potansiyel müttefikidir de ondan.

2-Anadolu burjuvazisi gelişmek, zenginleşmek istiyor. Bu yolda en büyük engel ise önüne konulan Kürt sorunu. Ülkenin gücünü kaynaklarını bu şekilde yitirmek istemiyor burjuvazi

⁵ Apo „Tek şartım bu“ diyormuş! O zaman niye karşı çıkıyorsun önce şu üç maddenin değiştirilmesine!.

3-AK Parti'nin temsil ettiği Anadolu burjuvazisi ülkenin globalleşme süreciyle bütünleşen potansiyelini-insiyatifini temsil ediyor. Bu nedenle, o eski "çakıl taşı" dar görüşlülüğünü çoktan aşmış durumda onlar. Sermayenin bu kadar özgürleştiği bir dünyada gidip Kandil dağına hapsolmayı istemiyorlar!